

ก ร ร ม ก ่ า
เ ฝ ่ า ตี ด ต ำ ม

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่ร้อนใจในภายหลัง
มีปิติและโสมนัส เสวยวิบากของกรรมใด
กรรมนั้นแลที่บุคคลทำแล้วเป็นความดี

กรรมเก่าเล่าติดตาม

๔๐๓

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นศูนย์รวมแห่งความสุขและความสำเร็จ และเป็นทางรอดทางหลุดพ้นจากภัยในวัฏสงสาร ฉะนั้นเมื่อเรารู้ว่าศูนย์กลางกายนี้ มีความสำคัญต่อเรามากเพียงใด เราก็ควรให้ความสำคัญให้มาก โดยหมั่นเอาใจของเรา มาวางไว้มาหยุดไว้ ทำความผูกสมัครักใคร่กับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจจดใจจ่ออยู่ที่ตรงนั้น ทำทุกวันทำให้ต่อเนื่อง แล้วศูนย์กลางกายก็จะต้อนรับเรา ให้เข้าไปถึงองค์พระหรือดวงธรรมภายใน แล้วเราจะได้สมปรารถนาทุกสิ่งที่ต้องการ

มีพุทธพจน์ที่มาใน สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ว่า

“ตณฺห กมฺมํ กตํ สาธุ ยํ กตฺวา นานุตปฺปติ
ยสฺส ปิตีโต สุขโน วิปากํ ปฏฺฐิเสวติ

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่ร้อนใจในภายหลัง มีปิติและโสมนัส เสวยวิบากของกรรมใด กรรมนั้นแลที่บุคคลทำแล้วเป็นความดี”

ทุกคนในโลกนี้ ล้วนต่างก็มีกรรมเป็นของตน มีทั้งกรรมดีและกรรมไม่ดี ติดตัวมานับภพนับชาติไม่ถ้วน กรรมบางชนิดมีผลแผ่ตร้อนให้ผลทันตาเห็น บางชนิดติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ เป็นเศษกรรมจนกระทั่งถึงชาติสุดท้าย จึงจะหมดสิ้นกันไป เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แล้วว่า สิ่งไหนเป็นกรรมดีก็ควรทำ สิ่งไหน

กรรมเก่าฟ้าติดตาม

๔๐๔

เป็นกรรมชั่วก็ควรเว้น เราอยากจะให้นาคตเป็นอย่างใดเราต้องทำวันนี้ให้ดี ชาตินี้เราอยากให้เป็นอย่างไรเราก็ต้องทำชาตินี้ให้ดี ด้วยการทำความดีให้ได้ตลอด สร้างบุญบารมีทุกอย่างทำบุญทุกบุญโดยไม่ต้องรอให้ใครมาบอกมาเตือน

เมื่อกรรมดีสั่งสมในใจของเรามากเข้า แม้ถึงเวลาที่ต้องเดินทางไกลไปสู่คติโลกสวรรค์ เราก็สามารถไปได้ด้วยตนเองไปได้อย่างสง่าผ่าเผยเหมือนผู้ที่ชนะการรบในสงคราม หรือเหมือนการละภพชาตินี้ไปเอาภพชาตินะทองคำ ละทิ้งกายหยาบไปเอากายที่ละเอียดที่ประณีตกว่า

หลวงพ่อมีตัวอย่างของสามเณรรูปหนึ่งมาแล้วสู่ทุกท่านให้ได้ศึกษากันเป็นบุคลาธิษฐาน สามเณรรูปนี้แม้จะถูกหลวงเหล็กแทง ก็สามารถตั้งสติทำสมาธิเจริญวิปัสสนา บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในพระพุทธศาสนาได้ ซึ่งในอดีตชาติสามเณรรูปนี้เคยเกิดเป็นวิทยากร *ในสมัยของพระพุทธผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า สุเมธะ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อพระบรมศาสดาทรงประทับนั่งและได้เปล่งพระพุทธรัตติมีวรรณะ ๖ ประการ ณ โคนต้นไม้แห่งหนึ่งในราวป่า ในขณะนั้นวิทยากรท่านนี้เหาะ

*มก. เล่ม ๓๗๒ หน้า ๔๖๘

กรรมเก่าฟ้าติดตาม

๔๐๕

ผ่านไปทางนั้น ได้มองเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้วมีใจเลื่อมใส จึงลงจากอากาศ นำดอกกรรณิการัที่สวยสดงดงามมาบูชา พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดอกไม้เหล่านั้นได้ตั้งอยู่เบื้องบนของพระบรมศาสดาเหมือน เศวตฉัตร วิหารธรเห็นพุทธานุภาพแล้ว มีจิตเลื่อมใสไม่มีประมาณ จึงเกิดมหาปิติเป็นอย่างยิ่ง

ต่อมา เมื่อท่านทำกาละแล้วไปบังเกิดในดาวดึงส์พิภพ เสวยทิพยสมบัติมากมายจนตลอดอายุขัย จุตติจากภพนั้นแล้ว ท่องเที่ยวไปในเทวโลกและมนุษย์โลก ในพุทธรูปบาทกาลนี้ บังเกิดเป็นบุตรของพราหมณ์มหาศาลในกรุงราชคฤห์ มีชื่อว่า อุตตระ เมื่อเจริญวัยแล้วถึงความสำเร็จในวิชาของพราหมณ์ และด้วยชาติตระกูล รูปสมบัติ ความรู้ วิทยุติ และศีลาจารวัตร ท่านจึงได้รับการยกย่องชื่นชมจากชาวโลก ต่อมาวัสสการพราหมณ์ ซึ่งเป็นมหาอำมาตย์ประจำแคว้นมคธ มองเห็นคุณสมบัติที่ พิเศษของอุตตรมาณพ จึงมีความประสงค์ที่จะยกธิดาให้ท่าน ได้ประกาศความประสงค์ของตนให้ทราบ แต่อุตตระปฏิเสธ เรื่องการครองเรือน เพราะปรารถนาจะออกจากทุกข์ เนื่องจาก ได้เข้าไปฟังธรรมในสำนักของพระธรรมเสนapatiเป็นประจำ เมื่อศรัทธาจึงออกบรรพชาเป็นสามเณร ท่านเป็นผู้สมบูรณ์ด้วย

กรมเก่าเล่าติดตาม

๔๐๖

วัตรปฏิบัติ คอยอุปัฏฐากรับใช้พระเถระเป็นประจำ

รุ่งขึ้นของวันหนึ่ง อุตตรสามเณรได้ถือบาตรและจีวรออกจากวิหาร เพื่อจะบิณฑบาตเกลี้ยงมาปรุงยาให้พระธรรมเสนาบดี ซึ่งกำลังอาพาธด้วยโรคชนิดหนึ่ง ในระหว่างทาง ได้วางบาตรไว้ใกล้สระน้ำ ลงไปล้างหน้า ในช่วงนั้นมีโจรคนหนึ่ง ชุดอุโมงค์เข้าไปขโมยห่อรัตนะในยามคำคีน กำลังถูกพวกเจ้าหน้าที่ไล่ตามมา ได้หลบหนีผ่านมาเจอบาตรของสามเณร ก็เอาห่อรัตนะที่ตนขโมยใส่ลงในบาตรของสามเณร แล้วหลบหนีไป เมื่อล้างหน้าเสร็จแล้วสามเณรก็ถือบาตรโดยไม่ได้พิจารณา เจ้าหน้าที่บ้านเมืองมาถึงมองเห็นห่อรัตนะอยู่ในบาตรของสามเณร จึงเข้าใจผิดว่าสามเณรเป็นโจร จึงผูกแขนสามเณรไว้พล่หลัง นำตัวไปมอบให้วัสสการพราหมณ์ผู้มีอำนาจในการพิจารณาคดีความประจำเมืองในขณะนั้นได้พิจารณาคดี

เมื่อวัสสการพราหมณ์เห็นหน้าสามเณร เนื่องจากตนเองอคติความลำเอียงเพราะโมโหสามเณรอยู่ก่อนแล้ว จึงกล่าวว่า “ครั้งก่อน ท่านไม่เชื่อเรา ทั้งลูกสาวของเราไปบวช เราจะไม่ยอมให้อภัยท่านเด็ดขาด” พราหมณ์ไม่ยอมชำระคดีให้ชาวสะอาต เพราะตนไม่พอใจที่ถูกสามเณรอุตตระเคยปฏิเสธความปรารถนาของตนในครั้งก่อน ได้สั่งให้ประหารโดยวิธีเอา

กรรมเก่าเฝ้าติดตาม

๔๐๓

หลาวเลียบสามเณร ทั้งๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบว่า ญาณของสามเณร แก่กล้าแล้ว จึงเสด็จไปยังสถานที่นั้น ทรงวางพระหัตถ์มีพระองค์คู่มือยาวเรียวอ่อนนุ่มดุษ্পยุ่นลงบนศีรษะของอุตรสามเณร ตรัสว่า “อุตตระ นี่เป็นผลกรรมในอดีตของเธอ เธอพึงอดกลั้น ด้วยกำลังแห่งปัจจเวกขณะญาณเถิด” จากนั้น พระพุทธองค์ทรง แสดงธรรมที่เหมาะสมแก่อัธยาศัยของสามเณรที่สั่งสมมา ฝ่าย อุตรสามเณรมีปีติโสมนัสที่พระผู้มีพระภาคเจ้าวางพระหัตถ์ลงบนศีรษะของท่าน และได้ฟังพระธรรมเทศนาเหมือนกับได้รับการรดด้วยน้ำอมฤต จึงยกจิตขึ้นสู่หนทางวิปัสสนาตามที่ได้สั่งสมมา และด้วยความอาจหาญว่าเงิในธรรมของพระบรมศาสดา จึงทำให้กิเลสทั้งปวงสิ้นไป ได้บรรลุธรรมไปตามลำดับ กระทั่งบรรลุมรรคผล เป็นผู้ทรงอภิญญา ๖

จากนั้น ท่านก็ถอนตนขึ้นจากหลาวอันคมกริบ ยืนอยู่ในอากาศ แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ ทำให้มหาชนเกิดความอัศจรรย์ใจ เป็นอย่างยิ่ง ในขณะนั้นเอง แผลของท่านก็หายสนิทเป็นปกติ ด้วยบุญฐานุภาพที่ได้บรรลุมรรคผลและพุทธานุภาพ ท่านจึงรอดพ้นจากทุกข์ภัยที่เกิดขึ้น ต่อมาเมื่อท่านถูกพวกกิษุคามว่า “อาวุโส ท่านได้รับทุกข์แสนสาหัสถึงปานนั้น ท่านยังสามารถ

กรมเก่าเล่าติดตาม

๔๐๘

เจริญวิปัสสนาได้อย่างไร” ท่านจึงกล่าวตอบว่า “จะกล่าวไปทำไมถึงโทษในสงสารของผมเล่า ก็สภาวะแห่งสังขารทั้งหลาย ผมเห็นได้ชัดเจนแล้ว แม้ผมจะเสวยทุกข์เห็นปานนั้น ก็ยังสามารถเพื่อบรรลุคุณวิเศษได้ และเหตุที่ต้องมารับทุกข์เช่นนี้ เพราะในชาติก่อน สมัยที่ยังเป็นเด็กหนุ่ม ผมได้เอาหลาวไม้สะเดาไล่แทงแมลงวัน เพราะอาศัยการเล่นจับสัตว์เลียบหลาวด้วยความสนุกสนานนั้น จึงทำให้ผมต้องเสวยทุกข์อย่างนี้มาหลายร้อยชาติ ในชาติสุดท้ายนี้ก็ยังได้รับทุกข์ถึงปานนี้”

เมื่อท่านระลึกถึงบุญกรรมของตนแล้วก็เกิดธรรมสังเวช แต่ก็มีควมโสมนัสเมื่อได้เห็นภาพการสร้างบารมีของตน และเมื่อจะประกาศถึงเรื่องราวที่ตนเคยประพฤติมาในกาลก่อน จึงแสดงธรรมต่อหน้าพระพักตร์ของพระบรมศาสดา พร้อมทั้งหมู่พระภิกษุและสาธุชนที่มาประชุมกัน เพื่อเป็นตัวอย่างในการสร้างบารมีต่อไป

เราจะเห็นว่า แม้จะเป็นชาติสุดท้ายของสามเณรอรหันต์ แต่กรรมที่ท่านเคยสร้างเอาไว้ในชาติปางก่อน ก็ยังคงติดตามมาส่งผล ทำให้ต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส เพราะฉะนั้น อกุศลกรรมทุกอย่างอย่าไปทำ ให้ลั้งสมแต่กรรมดี ทำความดีของเราเรื่อยไป โดยไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคที่มาขวางกั้น ต้อง

กรรมเก่าเฝ้าติดตาม

๔๐๕

สวมหัวใจของพระบรมโพธิสัตว์สร้างบารมีให้เต็มที่และรู้จักนำเอาพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์มาสอนตนเอง รวมทั้งเป็นกัลยาณมิตรให้กับเพื่อนร่วมโลกด้วย นำวิชาธรรมกายไปสู่ใจของชาวโลกให้ได้ แล้วโลกก็จะเป็นอย่างที่เราต้องการให้เป็น คือเป็นโลกแก้ว โลกแห่งสันติสุขอันไพบูรณ์ ฉะนั้นก่อนที่จะเราจะไปทำหน้าที่กัลยาณมิตรให้คนอื่น เราต้องเป็นกัลยาณมิตรให้กับตนเองให้ได้ ให้มันฝึกฝนใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้มีที่พึ่งที่ระลึกภายใน มีพระธรรมกายที่ชัดเจนสว่างมั่นคงตลอดเวลา หลับตาก็ให้เห็นองค์พระ ให้องค์พระเป็นเรา เราเป็นองค์พระ ฝึกทำอย่างนี้ให้สม่ำเสมอ

